

CƠ-HỘI ĐÃ BỎ QUA

Một cô gái đang ngồi trong sảnh chờ của một sân bay lớn để đợi chuyến bay của cô. Để giết thời gian chờ-đợi một tiếng đồng hồ, cô mua một tập-chí và một gói bánh ăn cho đỡ đói.

Sau khi mua báo và bánh, cô trở lại vào trong phòng VIP ngồi nghỉ-ngơi, rồi giở báo ra chăm-chú đọc một cách thanh-thản. Cùng trên chiếc ghế ngồi chờ đó, bên gói bánh, cũng có một người đàn ông vừa ngồi xuống, mở quyển sách ra và lặng-lẽ đọc.

Khi mà cô gái bắt đầu ăn chiếc bánh đầu tiên, thì người đàn ông kia cũng nhón người lên và ăn chiếc bánh tiếp theo. Tuy không nói gì, nhưng thái-độ của cô tỏ ra bức-bội trong lòng, và tự nghĩ: *"Đồ điên! Mất dạy! Nếu ta không lịch-sự thì sẽ cho mày biết thế nào là sự tự-nhiên lịch-bịch của mày đấy!"*

Cứ mỗi lần cô nhón ăn một chiếc bánh, thì người đàn ông nọ lại cũng nhón ăn chiếc bánh tiếp theo. Trong lòng của cô càng bức-bội như lửa đốt, tuy-nhiên cô cố-gắng kiềm-chế được, nên chưa có điều gì bộc-lộ ra.

Và cho đến khi chỉ còn lại một chiếc bánh duy-nhất, cô nghĩ trong lòng: *"A được rồi... thử xem chú mày ngộ-nghịch cho đến mức nào, chú mày sẽ xử-lý ra sao đây?"*

Người đàn ông bình-tĩnh bẻ chiếc bánh cuối cùng ra làm đôi, và lịch-sự mời cô gái dùng một nửa. Ôi! Thật quá cỡ! Trong khi cô đang còn đói! Chịu không nổi được nữa, cô đứng phắt dậy, gấp tờ báo lại, giằng lấy nửa chiếc bánh của mình, rồi đi thẳng ra máy bay.

Khi đã ngồi vào ghế trên máy bay rồi, cô lục túi tìm kiếm kính đeo mắt, thì ngạc-nhiên thay: trong túi xách của cô còn nguyên gói bánh chưa được mở ra!

Cô thù người ra và cảm thấy hổ-thẹn về thái-độ cũng như hành-động bất-nhả của mình: Cô đã để nguyên gói bánh trong túi, chưa hề mở ra để ăn! Còn người đàn ông thình-lặng kia đã chia phần bánh của anh ta cho cô, mà lại không hề tức-giận, không hề điên-khùng và khó chịu gì cả.

Quả là cô gái đang rơi vào trạng-thái bối-rối và hổ-thẹn vô cùng. Bây giờ cô càng nghĩ-ngợi về

thái-độ lịch-thiệp của người đàn ông kia, cô càng vô cùng hối-hận vì thời-gian không còn cho phép để cô có thể giải-bày và tạ lỗi nữa!

Trong đời sống hằng ngày, nhiều khi chúng ta cứ yên trí rằng, người ở xung-quanh ta *"ăn bám ăn cỏ"* của mình một cách vô liêm sỉ. Trong lòng ta nổi phẫn-nộ nguyên-rũa họ thậm tệ. Thế nhưng, chính mình *"ăn bám ăn cỏ"* của kẻ khác mà không hay biết gì cả. Và chờ cho đến khi nhận ra được sự lỗ-bịch vô ý-thức của chính mình rồi, có hổ-thẹn hay ân-hận đến mấy đi nữa cũng chẳng làm gì được để mua chuộc sự lỗi lầm của chính mình. Cho nên, chúng ta phải tự kiểm-điểm và tra xét hành-động và thái-độ của chính mình trong đời sống hằng ngày.

Đừng để quá trễ sẽ thất-vọng ê-chề, vì trong đời này có ba điều, một khi đã đi qua rồi, thì không thể nào lấy lại được, đó là: *Thời-gian; Lời nói; Và cơ-hội trôi qua!*

HÃY YÊN PHẬN GIÀ

Điểm Chi

*Nếu anh muốn sống yên lành khi lớn tuổi
Hãy an bình đừng viễn mộng ánh sao mai
Đời sống buồn, vui... khi vắng khi dài.*

Ai đoán được hôm mai trời bão nổi?

Cả kịch trường diễn viên còn thay đổi

Huấn chi Đời thế sự đổi thay

Chính khách hô hào mới sáng hôm nay

Trời chưa tối bỗng lặn quay ra ... thác!

Hãy hưởng tuổi già như bao người khác

Hãy yên phận già gói dao phong mác

Đừng tưởng mình ngon khi tóc bạc da mồi

Chống gậy trở về: thế gian đã đổi khác

Chỉ một mình vào Hospital!

"Chỉ cần đối diện với hiện-thực, anh mới vượt qua hiện-thực."